

INTÉS A SZÍVHEZ

Szívem, rettenetes fekete agaram, mely isten poklából
s minő rontás mérge dobott ki? — hiszen lassan-lassan
árnyékká vékonyulsz s förgetegid valamelyikének hegy-
szakadéka benyel majd! Milyen nyom az — felelj! — mi-
nek futását szükülő orral szagolod — követed: Azé-e,
aki egykor elküldött ide, csontig soványodott, szeren-
csétlen fekete — fekete párát, — avagy akárkié is lehet
s te csak futod bolondul míg a végén leszakadt gomb-
ként gurulsz el valahová? Bizony-bizony, végtére is
már illenék tudnod a választ, nemcsak így szóltanul
kutyagolva verned fel az éjszaka bozótját, fülelvén
a távoli füttyöt, mely ha tán egyszer el is hangzanék,
párját hívó madárka jele lenne s nem — mint te sejtéd —
Isten szólna hozzád.

RAKOS SÁNDOR

ÖNFEDDÉS

Kitakargattad ronda sebeid, sokféle csonkaságod
és még hozzá gyalázatod is eldicsekvéd,
vásári szajha te, ki szeméremtelen ott áll
valamiféle alkotmány tetején s míg Dummer Auguszt hátulját
s mezítlen combját lapogatja,
trikója szük elfödni suttyomban fogant gyermeke szégyenét
s vásári koldus is, ki az utakon csonkjait kitakarja,
miket más rejtene, hivalgván ő olyannal,
ó kétszeresen kárhozott dög, kura s kurafi egy személyben,
ki férfirészed becstelenségeit nőrészed szennyjeivel locsolod,
hagyd már ezt az örökös farrázást-nyávogást!
Köpd szembe magad s némulj el!
Ennyi undokságot csak a hallgatás moshat le rólad!

RAKOS SÁNDOR